

Sygn. akt *V Ca 160/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Dudziuk (spr.)
Sędziowie:	SO Bogusława Jarmołowicz-Łochańska SR del. Wiesława Śmich
Protokolant:	st. sekr. sąd. Małgorzata Żurad-Roś

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. L. i M. L.

przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt I C 1547/15

1. oddała apelację;
2. zasądza od Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Ł. L. i M. L. solidarnie kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt *V Ca 160/17*

TRANSKRYPCJA UZASADNIENIA USTNEGO

Wyrokiem z 13 września 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie, praktycznie w całości uwzględnił powództwo Ł. L. i M. L. skierowane przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej uznając i wskazując w uzasadnieniu, iż słusznie twierdzą powodowie, iż zapisy umowy o kredyt dotyczące ubezpieczenia tak zwanego

niskiego wkładu miały charakter klauzul abuzywnych i w związku z czym pobranie składek od powodów miało charakter pobrania świadczeń nienależnych i stąd żądanie zasługiwało na uwzględnienie.

Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego nie zgodziła się strona pozwana, która wywiodła apelację zaskarżając wyrok w punkcie pierwszym i w punkcie trzecim, wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w tym zakresie.

Zasadnicze zarzuty podniesione w apelacji, to zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 385(1) par. 1 Kodeksu cywilnego, art. 410 oraz art. 411 punk 1 Kodeksu cywilnego, jak i również naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia, w tym w szczególności art. 233 par. 1 i par. 2 kpc. oraz zarzut błędów w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy oceniając zasadność apelacji doszedł do wniosku, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie, a podniesione zarzuty nie mogą skutkować zmianą bądź uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne zarówno dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, jak również prawną ocenę tych ustaleń.

W szczególności za nieuzasadniony uznać należy zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 385(1) par 1 Kodeksu cywilnego przez jego błędną interpretację polegającą na nie uwzględnieniu całokształtu postanowień umowy o kredyt hipoteczny i dokonanie oceny spornych klauzur pod kątem ich abuzywności w sytuacji, kiedy postanowienia te zdaniem apelującego dotyczyły głównego przedmiotu świadczenia stron umowy.

W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, że kwestionowane klauzule nie dotyczą głównych świadczeń stron. Słusznie Sąd Rejonowy odwołał się do treści art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 97 roku Prawo bankowe, który to przepis definiuje umowę kredytu. Za Sądem Rejonowym bez sprzecznie należy przyjąć, że essentialia negotii umowy kredytu nie stanowi obowiązek zapłaty przez kredytobiorcę kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu własnego. Koszty tego ubezpieczenia mają niewątpliwie charakter świadczenia ubocznego.

Niezasadne jest również twierdzenie apelacji, iż Sąd Rejonowy dokonał oceny abuzywności spornych postanowień w oderwaniu od kontekstu całej umowy. Zwrócić należy uwagę, że w rozważaniach prawnych Sąd I instancji ocenił abuzywność par. 9 ust. 8 i 9 umowy kredytu, biorąc pod uwagę zarówno rodzaj umowy, jej cel, treść, okoliczności w jakich została ona zawarta, jak również w szczególności par. 7 regulaminu kredytowania. Nie sposób się zgodzić z apelującym, że Sąd Rejonowy błędnie ocenił abuzywność klauzul umowy dochodząc do wniosku, że naruszają one dobre obyczaje w następstwie naruszenia obowiązków informacyjnych przedsiębiorcy. Trafnie bowiem Sąd Rejonowy oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy ustalił, że powodów nie poinformowano o warunkach ubezpieczenia, a w szczególności o wpływie zawarcia takiej umowy na ich sytuację.

Nie sposób również się zgodzić, iż czynią zadość obowiązkowi informacyjnemu istotne z punktu widzenia niniejszego sporu zapisy par. 9 ust. 8 i 9 umowy. W szczególności, jak słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji treść umowy w tym zakresie czyniła niemożliwym ustalenie wysokości składki mającej obciążać powodów w okresie po upływie 36 miesięcy od zawarcia umowy, z uwagi na nie przewidywalną zmienność wartości, od których składka ta była uzależniona.

Zgodzić się również należy, iż z jednej strony nałóżono na powodów obowiązek uiszczenia bliżej nieokreślonej kwoty z jednoczesnym wskazaniem, iż obowiązek ten w istocie dotyczy refundacji składki regulowanej przez bank w wysokości nieweryfikowalnej, z uwagi na brak dostępu do umowy zawartej z podmiotem trzecim.

Pozbawiony racji jest również zarzut błędnego uznania, że powodowie nie mieli możliwości indywidualnego uzgodnienia zapisów umowy dotyczących ubezpieczenia niskiego wkładu. Słusznie w tym zakresie Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia nie tylko na zeznaniach powodów, ale i świadka zawnioskowanego przez stronę pozwaną, z których to zeznań wynikało wprost, iż brak zgody na zwarcie umowy w zaproponowanym kształcie w zakresie ubezpieczenia niskiego wkładu, skutkowałby odmową banku zawarcia umowy.

Sąd Okręgowy w pełni podziela również stanowisko, iż podstawą uwzględnienia żądań pozwu jest art. 410 Kodeksu cywilnego i za niezasadne uznaje zarzut naruszenia tego artykułu oraz art. 411 punkt 1 Kodeksu cywilnego. Okoliczność, iż zobowiązanie do zapłaty kwot składki zawarto wprost w umowie kredytu jak również, że powodowie udzielili pełnomocnictwa do pobrania odpowiednich kwot tytułem refinansowania kosztów ubezpieczenia niskiego wkładu, pozostaje bez najmniejszego wpływu na ocenę abuzywności tych zapisów umowy, które stanowiły podstawę pobrania tych kwot.

Skoro podstaw prawna świadczenia została wyeliminowana z obrotu i odpadła, to bez znaczenia dla powstania obowiązku zwrotu pobranych kwot jest sposób ich pozyskania przez bank. Istotnym jest, iż świadczenie to zostało zrealizowane.

Za niezasadne uznać również należy zarzut naruszenia art. 233 par. 1 i 2 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów dokonanej wybiórczo, w sposób niewszechstronny i nielogiczny. Sąd Rejonowy z zebranego materiału dowodowego wyciągnął uzasadnione, logiczne i przekonujące wnioski, nie naruszając zdaniem Sądu Okręgowego art. 233 Kpc. Sąd ten odniósł się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, a ocena materiału dowodowego mieści się w stosownych granicach. Zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże przekroczenie swobody sędziowskiej w zakresie co najmniej jednego z takich kryteriów jak czynnik logiczny, ustawowy, czy psychologiczny w znaczeniu świadomości i kultury prawnej sędziego. Samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków niż wynikają z oceny dokonanej przez Sąd nie świadczy jeszcze o przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów.

Mając wszystkie wskazane wyżej względy na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 kpc orzeczono o jej oddaleniu. O kosztach rozstrzygnięto mając na względzie art. 98 kpc.